

Arrest

nr. 72 608 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 augustus 2011 een asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vinger-afdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekster op 22 augustus 2011 reeds asiel heeft aangevraagd in Polen.

1.2. Op 6 september 2011 vragen de Belgische autoriteiten de terugname van verzoekster aan de Poolse autoriteiten en dit in toepassing van artikel 16.1.c van de Europese verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003).

1.3. Op 7 september 2011 stemmen de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van verzoekster.

1.4. Op 22 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde O. A. {...}
geboren te {...}
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 29.08.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "Nesterovskaya" op 12.10.1979.

Uit het Eurodacverslag van 29.08.2011 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse autoriteiten hebben op 07.09.2011 ingestemd met het verzoek tot terugname voor hoger genoemde persoon en haar vijf minderjarige kinderen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 02.09.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat zij op 18.08.2011 vanuit Ingoesjetie per taxi en minibus naar Terespol in Polen te zijn vertrokken. In Polen vroeg betrokkene asiel aan en zou tot 27.08.2011 in Polen in een onbekend hotel verbleven hebben alvorens Polen per taxi te verlaten richting België. Betrokkene verklaarde dat zij samen met haar man O. M. {...} (o.v. xxxxxxxx) en hun vijf minderjarige kinderen reisde. Betrokkene verklaarde verder dat zij de uitkomst van zijn asielaanvraag in Polen niet afwachtte en dat zij grondgebied van de Lidstaten niet verlaten heeft. Op 29.08.2011 zou betrokkene in België aangekomen zijn waar zij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

*Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 29.08.2011 en de verklaringen van betrokkene dat zij in Polen asiel vroeg werd op 06.09.2011 een verzoek tot terugname op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene en haar vijf minderjarige kinderen O. F. {...} (13.05.1998), O. S. {...} (*29.12.1999), O. I. {...} (*16.07.2001), O. L. {...} (*10.07.2005), O. D. {...} (*12.05.2011). De Poolse autoriteiten lieten op 07.09.2011 de Belgische autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar vijf minderjarige kinderen, wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.*

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan

dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zou repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kinderen al dan niet bescherming behoeven.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Met betrekking tot haar echtgenoot die haar vergezelde naar België dient te worden opgemerkt dat er sinds 07.09.2011 voor deze echtgenoot eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater met BGV van betrokkenes echtgenoot O. M. {...} (o.v. xxxxxxxx) Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 02.09.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit de keuze was van de smokkelaar (DVZ, vraag 19).

Betrokkene haalde bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen aan dat dit niet het geval is maar dat ze niet willen terugkeren naar Polen. Betrokkene gaf als reden daarvoor dat haar man vreest dat er mensen van Ingoesjetië hem zouden herkennen in Polen en hem verraden aan de autoriteiten in Ingoesjetië omdat Ingoesjetië zo dicht bij Polen ligt (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen is het echter merkwaardig dat betrokkenes echtgenoot O. M. {...} (o.v. xxxxxxxx) niets over deze vrees vermeldt tijdens zijn gehoor op de DVZ van 02.09.2011 (gehoor DVZ, O. M. {...}, o.v. xxxxxxxx). Dit is des te merkwaardiger aangezien betrokkene zelf stelt dat het net haar echtgenoot is die deze vrees koestert (DVZ, vraag 21). Dat betrokkenes echtgenoot over deze concrete reden dan ook niets vermeldde tijdens zijn gehoor op de DVZ is dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen en laat twijfels ontstaan over het zwaarwichtige karakter van deze ingeroepen reden. Temeer daar betrokkene niet terug wil naar Polen omwille van deze vrees van haar man terwijl haar echtgenoot zelf verklaarde dat er geen redenen zijn om zich te verzetten tegen de overdracht naar de verantwoordelijke staat, in casu Polen (gehoor DVZ, O. M. {...}, o.v. xxxxxxxx, vraag 21). Dat betrokkene stelt dat haar man vreest dat Ingoeshen hem in Polen misschien zouden herkennen en verraden aan de Ingoesjetische autoriteiten is bovendien speculatief van aard en wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat zelfs als haar echtgenoot zou vrezen in Polen erkend te worden door Ingoesjetië die hem zouden verraden aan de Ingoesjetische autoriteiten, dat betrokkene zich met deze vrees dient te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat zij of haar echtgenoot deze middelen zouden hebben uitgeput en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten hen niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen. De aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een transfer naar Polen is dan ook niet gerechtvaardigd.

Betrokkene haalde bij de vraag naar haar gezondheidstoestand aan dat zowel zij als de kinderen in goede gezondheid zijn (DVZ, vraag 20). Er zijn dan ook geen concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig dat zij niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003

Bijgevolg moeten bovengenoemde en haar vijf minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene – indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken – zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen – indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties – in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

1.5. Op 4 oktober 2011 dient de echtgenoot van verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht alsook schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…)

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (RM., “Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463; De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VAN DE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu. 2. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.c., nr. 106). In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning: “Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève II faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au qua celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ».” (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoetsetië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Ingoetsetië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië, rechtspraak die eveneens naar analogie van toepassing is op de naburige republiek Ingoetsetië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci” Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen, In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit

Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij zich bij het nemen van een nieuwe beslissing niet zomaar exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of nog de afwezigheid van een geldig paspoort en/of geldig visum. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, en door enkele verwijzing naar de afwezigheid van bepaalde documenten.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog volledig voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag en niet de Belgische autoriteiten. Verzoekster lijkt haar betoog toe te spitsen op een afwijzing ten gronde van haar asielaanvraag, hetgeen in casu evenwel niet aan de orde is. Het gehele betoog van verzoekster, waar zij vreest voor vervolging in haar land van herkomst, heeft betrekking op de inhoud van haar asielaanvraag, die evenwel beoordeeld dient te worden door de Poolse autoriteiten. De bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat niet België, doch Polen de asielaanvraag van verzoekster dient te behandelen. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing zou verwijzen naar *‘vorige beslissingen’* of naar *‘de afwezigheid van bepaalde documenten’*, wat geenszins het geval is.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven zal *De asielaanvraag van de betrokkene {...} door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zou repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kinderen al dan niet bescherming behoeven.”*

Verzoekster maakt met haar betoog waarom zij vreest voor een terugkeer naar haar land van herkomst niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar asielaanvraag niet correct zullen behandelen of haar zullen onderwerpen aan een behandeling strijdig met het bepaalde in artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing heeft voorts geen uitstaans met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat verzoekster hier niet dienstig kan naar verwijzen. Evenmin kan dienstig verwezen worden naar de schending van artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet, vermits dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft en de bestreden beslissing hiermee evenmin uitstaans heeft.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt dat het aan verweerder toekomt zodra een vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van dezelfde wet, een asielaanvraag indient, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Verweerder dient, wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat te richten met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder heeft gehandeld overeenkomstig hetgeen is voorzien in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging alsook schending van het fair play-beginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…)

De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst. De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. De overheid dient thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom aan verzoeker niet de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoetsetië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoetsetië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan gezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM) en anderzijds verzoeker geenszins ook kan teruggestuurd worden naar Polen (zie vierde middel). Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië (en naar analogie Ingoetsetië), om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt aangezien verzoekster twee minderjarige kinderen heeft.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoon dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoekster tal van problemen in het thuisland werden gemeld, en een aanvraag art 9TER VW werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert. Verzoekster dreigt thans op een moment dat verzoeker vijf minderjarige kinderen heeft en zelf in slechte medische

toestand verkeert, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid. Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER VW, waarbij verzoekster desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus de bevelen om het gron-gebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen”

2.7. Waar verzoekster wijst op de richtlijn 2004/83/EG over de subsidiaire beschermingsstatus, daargelaten de vraag of dergelijke uiteenzetting voldoet aan de vereisten om te kunnen spreken over een middel, en zij nogmaals verwijst naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit duidelijk blijkt dat de thans bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster en aldus niet dienstig kan verwezen worden naar de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of naar de richtlijn 2004/83/EG aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst er nogmaals op dat de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster aan Polen toekomt, dat verzoekster zich naar deze lidstaat dient te begeven en dat niets er op wijst dat de Poolse autoriteiten de asielaanvraag van verzoekster niet correct zullen behandelen.

Waar verzoekster nogmaals de schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging aanvoert, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

Waar verzoekster nog wijst op het gegeven dat zij minderjarige kinderen heeft zodat een afwijking op de verplichting om het grondgebied te verlaten dient toegestaan te worden, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat ook verzoeksters echtgenoot en minderjarige kinderen zich naar Polen dienen te begeven voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijken geen indicaties waarom de jeugdige leeftijd van de kinderen verzoekers zou verhinderen om zich naar Polen te begeven en aldaar hun asielaanvraag te laten behandelen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekster aanbiedt de overdracht naar Polen te begeleiden en in de best mogelijke omstandigheden te laten plaatsvinden. Verzoeksters betoog kan niet overtuigen.

Verzoekster stelt nog in slechte gezondheid te verkeren en een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te hebben ingediend zodat de beslissing hierover dient afgewacht te worden. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster, op het ogenblik dat haar gevraagd werd hoe haar gezondheidstoestand is, stelde in goede gezondheid te verkeren, net als haar kinderen. Derhalve kon de gemachtigde in redelijkheid oordelen: *“Betrokkene haalde bij de vraag naar haar gezondheids-toestand aan dat zowel zij als de kinderen in goede gezondheid zijn (DVZ, vraag 20). Er zijn dan ook geen concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig dat zij niet in staat zou zijn om te reizen.”* Verzoekster betoogt thans in het verzoekschrift zelf in slechte medische toestand te verkeren, doch laat na dit in concreto te staven. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt verder niet dat zij zelf een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend omwille van haar medische toestand, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat na het nemen van de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend voor wat betreft de medische toestand van verzoeksters echtgenoot. De Raad wijst er evenwel op dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfs-status van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van

een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 15 sub c van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM en schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…)

Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Ingoetsetië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid hen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv, ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten>, 2008/08/Noordelijke-kaukasus---1 1-08-2008.html). Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekster — en haar kinderen - louter al door haar/hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt/lopen. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster nog twee minderjarige kinderen heeft, en dus niet kan verlangd worden dat hij zich thans van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen met totale onzekerheid inzake zijn toekomst hierdoor de kinderen in gevaar brengend en bovendien totale onzekerheid inzake de evolutie van de ziekte-toestand van zijn echtgenote. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie verzoekster, zo om. de aanwezigheid van vijf minderjarige kinderen en de slechte medische toestand van de echtgenoot van verzoekster waarvoor art. 9 TER VW is ingediend geworden, in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

2.9. Waar verzoekster haar betoog andermaal toespitst op een terugwijzing naar haar land van herkomst, verwijst de Raad naar zijn bespreking van voorgaande middelen waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster niet teruggestuurd wordt naar haar land van herkomst, maar wel naar Polen en dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk is nagegaan of er gegevens voorhanden zijn waardoor een terugname door Polen een schending zou kunnen inhouden van artikel 3 EVRM, hetgeen niet het geval is. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken vervat in het administratief dossier. De persoonlijke situatie van verzoekster werd wel degelijk in overweging genomen. Het betoog van verzoekster kan geen afbreuk doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht alsook schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van de rechten van verdediging alsook schending van de materiële motiveringsplicht. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…)

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde asielaanvraag in Polen en geoordeeld dat verzoekster naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.S., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratuit zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenzins rekening houdt met de actuele toestand. De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen. De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van verzoekster en de gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen. De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de menonwaardige behandeling die zijn daar dienen te ondergaan. In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië dezelfde en is er totaal menonwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet. Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn. Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen. De situatie bestaat erin dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid Vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten. Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Ingoetsetië, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden. Niets van dit alles. De loutere bewering dat verzoekster haar asielaanvraag correct behandeld zal worden in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Ingoetsetië is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen. Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van vluchtelingen uit Ingoetsetië in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van

de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde. Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheids beginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

VIJFDE MIDDEL Schending van art. 3 EVRM. Schending rechten van verdediging. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoekers reeds een aanvraag tot asiel indienden in Polen, het land van terugnane Polen is en voor het overige zomaar aangenomen dat er geen beletsel is voor verzoekster om naar Polen terug te keren. Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na haar aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd. Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Ingoetsetië, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord; De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekers naar Polen te beoordelen. Het is van algemene bekendheid dat het regime verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden, Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord. Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages. Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aangekondigd voordat verzoekster en haar gezin in België mogen blijven. Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime Kadirov in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekers niet het slachtoffer zullen worden van wreedheden en onterechte behandelingen. In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en haar gezin naar Polen zouden teruggewezen worden. Verzoekster is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hierop heeft zich een medische problematiek geënt in haren hoofde die niet zomaar ka weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden. De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering.”

2.11. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een onderzoek had dienen te doen omtrent de *“actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoesjetië in Polen”*. Zij stelt in dit verband dat de huidige Poolse regering *“samenwerkt met Rusland om Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen”* en dat *“Tsjetsjeense vluchtelingen en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol worden gehouden zodat de Russische overheid vrij spel krijgt”* en nog dat *“het schering en inslag is dat Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief worden meegenomen door Russische geheime diensten.”* De Raad kan enkel opmerken dat verzoekster zware beschuldigingen uit ten aanzien van een lidstaat van de Europese Unie, doch nalaat ook maar enig begin van bewijs voor haar beweringen aan te brengen. Uit verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat zij persoonlijk geen problemen gekend heeft in Polen. Wanneer haar immers gevraagd wordt of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Polen, stelt zij: *“Neen, maar wij willen niet terugkeren naar Polen. Mijn man vreest dat er mensen van Ingoesjetië hem zouden herkennen in Polen en hem verraden aan de autoriteiten in Ingoesjetië, omdat Ingoesjetië zo dicht bij Polen ligt;”* Gevraagd naar een specifieke reden om in België asiel aan te vragen stelt verzoekster slechts: *“België was de keuze van de smokkelaar.”* Uit het verhoorverslag van verzoeksters echtgenoot blijkt dat deze, wanneer hem dezelfde vragen worden gesteld, antwoordde dat er geen redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Polen en wat de keuze voor België betreft: *“Omdat België in het centrum ligt van Europa en wij niet langer in Polen wilden blijven.”* Gelet op deze verklaringen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht vraagtekens geplaatst bij de gegrondheid van verzoeksters beweringen: *“Betrokkene gaf als reden daarvoor dat haar man vreest dat er mensen van Ingoesjetië hem zouden herkennen in Polen en hem verraden aan de autoriteiten in Ingoesjetië omdat Ingoesjetië zo dicht bij Polen ligt (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen is het echter merkwaardig dat betrokkene echtgenoot O. M. {...} (o.vxxxxxxx) niets over deze vrees vermeldt tijdens zijn gehoor op de DVZ van 02.09.2011 (gehoor DVZ, O. M. {...}, o.v. xxxxxxxx). Dit is des te merkwaardiger aangezien betrokkene zelf stelt dat het net haar echtgenoot is die deze vrees koestert (DVZ, vraag 21). Dat betrokkene echtgenoot over deze concrete reden dan ook niets vermeldde tijdens zijn gehoor op de*

DVZ is dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen en laat twijfels ontstaan over het zwaarwichtige karakter van deze ingeroepen reden. Temeer daar betrokkene niet terug wil naar Polen omwille van deze vrees van haar man terwijl haar echtgenoot zelf verklaarde dat er geen redenen zijn om zich te verzetten tegen de overdracht naar de verantwoordelijke staat, in casu Polen (gehoor DVZ, O. M. {...}, o.v. xxxxxxxx, vraag 21). Dat betrokkene stelt dat haar man vreest dat Ingoesjen hem in Polen misschien zouden herkennen en verraden aan de Ingoesjetische autoriteiten is bovendien speculatief van aard en wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt." en dat: "Tot slot dient te worden opgemerkt dat zelfs als haar echtgenoot zou vrezen in Polen erkend te worden door Ingoesjetië die hem zouden verraden aan de Ingoesjetische autoriteiten, dat betrokkene zich met deze vrees dient te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat zij of haar echtgenoot deze middelen zouden hebben uitgeput en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten hen niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen. De aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een transfer naar Polen is dan ook niet gerechtvaardigd." De ernst van de beweringen die verzoekster thans in het verzoekschrift uit wordt gelet op voorgaande onderuit gehaald en dit nog los van de vaststelling, zoals reeds hoger aangegeven, dat zij hieromtrent geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Het betoog van verzoekster kan niet overtuigen. Daar geen gegeven voorhanden is waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat de asielaanvragen van Russische onderdanen in Polen niet correct behandeld worden is er geen reden om niet uit te gaan van het interstatelijke vertrouwensbeginnsel. Verweerder kon derhalve motiveren: "Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zou repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kinderen al dan niet bescherming behoeven."

In het vijfde middel verklaart verzoekster dat de huidige leider van Tsjetsjenië tegenstanders laat oppakken en vermoorden en dit zowel in Tsjetsjenië als in de naburige gebieden, zodat zij uit veiligheidsoverwegingen naar België is gevlucht. De Raad kan evenwel niet inzien hoe de bestreden beslissing de veiligheidssituatie van verzoekster op enigerlei wijze zou kunnen beïnvloeden en de aangevoerde bepalingen en beginselen zou kunnen schenden, nu zij stelt dat tegenstanders van het regime worden vermoord "zelfs ongeacht waar deze zich bevinden." De Raad verwijst verder naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts stelde dat haar echtgenoot vreest voor de Ingoesjetische autoriteiten bij een terugkeer naar Polen terwijl haar echtgenoot hier hoegenaamd geen melding van maakte. Verzoekster verwijst voor het overige naar "uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV" maar brengt hiervan geen enkel stuk aan. Het betoog van verzoekster komt neer op gratuite beweringen waarvan zij geenszins enig begin van bewijs voorlegt en kan aldus niet overtuigen.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden

volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Zoals hoger reeds werd vastgesteld blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek tot gevolg heeft dat zij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook de schending van de rechten van verdediging verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger dienaangaande.

2.13. De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

2.14. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vierde en vijfde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER